

have, selv om den endogsaa er af den Mening, at det kun er en lille Minoritet, der anseer det for det Rette, have fremstillet sine Tanker om, i hvad Retning idetmindste dens Tanke med Hensyn til et fuldstændigt Jernbane-Anlæg bevæger sig i Fremtiden. Den ærede Finansminister kan sikkert heller ikke være uvillende om, at de Tanker, som jeg her har fremsat, ingenlunde ere nye, og at de heller ikke først fremkomme hos mig, men at de have bevæget sig i selve Regjeringens Sphære i en tidligere Tid. Det Factum er jo dog visnok den ærede Finansminister bekendt, at Tilbud vare gjorte og Penge tegnede, og jeg troer endogsaa med forbindende Bestemmelser til ogsaa senere at præstere dem for Forlængelsen af den Jernbane, som kommer fra Holsteen op til Glensborg, og at der ogsaa senere var gjort Tilbud fra forskellige Compagnier om en Forlængelse af Jernbanen, imod en billig Stats-Garantie, og det endog med en nedstigende Skala, efter som Rentabiliteten maatte stige, heelt op til Limfjorden. Et saadant Tilbud blev i sin Tid gjort, og der blev endogsaa i denne Anledning af Bedkommende confereret med den af Regjeringen beskikkede Commissarius for Jernbanen, nemlig den nuværende Cultus- og Underviisningsminister. Sagen selv blev ogsaa bragt videre frem, og har, som ligeledes bekendt, været under Forhandling i den viborgske Ständerforsamling, og folgelig foreligger her et Spørgsmaal, som jeg vel troer at turde paastaae, da det er ved Statens active Bistand, at Jernbane-Anlægget skal komme istand, om end kun, som Loven her foreligger, for Sjælland alene — er et Spørgsmaal, der har et heelt omfattende Statshensyn til Formaal, og at det derfor turde være Ret, først at see en fuldstændig Plan lagt for Jernbaneanlægget i Staten, en Plan, som indeholder ialtsald Regjeringens Tanker om Retningen i det Hele.

Naar jeg, i Forbindelse med hvad jeg saaledes har yttret om Jernbaneanlagene, dermed tillige forbandt og forbinder en politisk Betragtning, og, naar den ærede Ordfører — der ellers ikke pleier at sætte sine Øyner lavt til Vurdering, og for hvilke jeg ogsaa selv nærer en høj Agtelse, uden Hensyn til, om det kun maatte være en ringe Agt, han giver paa mine Tankers Uttring —; naar Ordføreren sagde, at denne min politiske Betragtning var floiet for høit til, at hans svage Øyner kunde følge den, saa troer jeg, at det i Grunden kun var et Udtryk netop af den modsatte Bevidsthed om Øyernes Overlegenhed, hvormed man saa let er tilbøielig til at oversee en saadan Ubetydelighed som mig, istedetfor at der kunde være Tanke om at see op til en Uttring, om han end har troet, at den var ubetydelig. Men om end den ærede Ordfører heri har sporet et Vingeflag, hvad der er mig uvitterligt, saa er det saa langt fra, at mine Tanker have været paa Bet til de højere Regioner, at de tværtimod have holdt sig aldeles ydmygt til Jorden; til det Jordsmøn, hvor paa Stinnerne skulle lægges, til Spørgsmaalet om, hvor det var det retteste Sted at lægge dem, enten det saa var i Sjælland, Slesvig eller Jylland. Jeg har for mit Bedkommende ikke engang lagt Bøgt paa, at det skulde være Jylland; thi jeg tænker mig dette kun forbeholdt en fjernere Fremtid, men jeg har fremhævet og lagt Bøgt paa, at jeg ansaae Slesvig for at være det Sted, som først havde Krav paa, at Jernbanelinien forlængedes, det Sted i Landet, hvor de naturlige materielle Forhold i hele Statens Interesse, i dens rene materielle Interesse, skjøndt jeg troer ogsaa i Interesse for Bevaringen af Statens hele Sammenhold — gjorde det ønskeligt, at den først blev lagt.